

INTERVIEW INSPIRED BY: THE LIFE STORY INTERVIEW (Dan P. McAdams, Northwestern University)

Project: E-MOTION - potential of hypersensitivity (2018-1-PL01-KA201-051033)

University of Economics and Innovation in Lublin

Nume: B.Z

Vârsta: 67

Gen: Feminin

Oraș/Țară: Lublin/Polonia

Ocupație: Pedagog

Comentarii inițiale

Acest interviu se referă la istoria vieții tale. Vreau să te rog să joci rolul unui povestitor care vorbește despre propria lui viață, să creezi o poveste despre trecutul tău, despre prezent și despre ceea ce aștepti de la viitor. Povestea ta ar trebui să spună cum te asemeni celorlalți, dar și cât de unică ești ca persoană hipersenzitivă.

Scopul interviului este de a colecta și organiza diverse povești de viață ale unor persoane hipersenzitive.

Interviul va cuprinde mai multe părți.

Interviul începe cu lucruri generale, iar pe parcurs, vom intra în detalii. Cred că o să îți placă să participi la interviu. Pentru majoritatea oamenilor este o experiență pozitivă.

I. CAPITOLELE VIEȚII

Vreau să începi prin a te gândi la viața ta ca la o carte care conține o poveste despre ea. Toate poveștile au personaje, scene, comploturi, eroi și răufăcători. O poveste mai lungă poate avea mai multe capitole. Gândește-te la viața ta ca la o poveste care are cel puțin câteva capitole diferite. Care sunt acestea? Dă fiecărui capitol un titlu și descrie pe scurt conținutul său general, ca și cum ai rezuma

acțiunea fiecăruia dintre ele. Pot exista oricâte capitole vrei, dar îți sugerez cel puțin două sau trei capitole și maxim șapte.

Capitolul 1. Copilăria

Mă gândesc cu multă afecțiune la această perioadă. Am o mulțime de amintiri frumoase din această perioadă. Cred că, la fel ca toată lumea la vârsta mea, când mă gândes la copilărie, am un sentiment plăcut. Cred că acum îmi idealizez puțin copilăria. La urma urmei, nu a fost o perioadă ușoară. M-am născut imediat după război. Totul era dificil, totul lipsea. Dar a fost și un moment în care lucrurile mărunte îți făceau fericiți pe oameni.

Capitolul 2. Școala

Am locuit cu părinții într-un sat mic, școala era în satul din apropiere. La școală, erau o mulțime de elevi într-o singură clasă, nu ca în zilele noastre când există aproximativ 12 elevi într-un grup. Electricitatea tocmai intra în mediul rural. În copilărie, am studiat cu ajutorul lămpii cu kerosen. Electricitatea ne-a adus mare bucurie. Îmi amintesc foarte bine de școală. Chiar și în prezent îmi amintesc de acele vremuri, îmi amintesc numele prietenilor mei, unii dintre ei sunt deja morți.

Capitolul 3. Tinerețea

Perioada adultă, perioada studiilor, primul loc de muncă, căsătoria și nașterea copiilor. A fost o perioadă foarte grea, dar, în același timp, s-au întâmplat multe lucruri atunci. Chiar și ca adolescent, știam că trebuie să părăsesc casa repede și să devin independentă. Știam cine vreau să devin imediat după liceu. Am reușit să intru la Universitate la programul de studiu pe care l-am ales. Perioada de studiu a fost intensă. Pe atunci aveam o viață modestă. Părinții mei nu erau bogați, așa că susținerea mea în oraș a reprezentat un cost imens pentru ei. Am încercat să trăiesc modest, dar îmi amintesc încă multe sacrificii din acea vreme. Nu aveam bani aproape pentru nimic, cărți, cinema, haine. Dar nu era o mare problemă pentru

mine și colegii mei de atunci. Eram cu toții într-o situație similară. Prietenii făcute în această perioadă au durat mulți ani. Țin legătura cu mai mulți chiar și astăzi.

L-am cunoscut pe viitorul meu soț la primul meu loc de muncă. După un an, ne-am căsătorit și un an mai târziu s-a născut primul nostru fiu. Următorii ani au fost dedicați creșterii copiilor, deoarece fiică noastră s-a născut imediat după.

M-am întors la muncă după concediul de maternitate, la fel ca majoritatea femeilor de atunci. Copiii au fost îngrijiți de o bonă și apoi au mers la grădiniță și la școală. Îmi amintesc cum tremuram atunci când copiii erau bolnavi sau aveau una dintre bolile copilăriei. A fost și un moment dificil în căsnicia mea. Soțul meu nu m-a ajutat prea mult cu copiii. Pe atunci, nu era atât de popular pentru un bărbat să crească copii mici. De asemenea, nu erau facilitățile de astăzi. Am încercat să fiu mama, soția și gospodina perfectă. Dar multe femei făceau acest lucru atunci. Astăzi este diferit, femeile își dau dreptul la odihnă, timp pentru ele însele. În acele zile, femeia se afla sub o mare presiune.

Capitolul 4. Maturitatea

Pentru mine, maturitatea este perioada în care mă aflu acum. Acum am mai multă libertate, copiii sunt adulți, au proprii lor copii. Știu deja că îmi permit să mă odihnesc, să am timp pentru mine. De asemenea, învăț să spun nu, ceea ce era greu înainte. Încerc să mențin relații cu oameni care mă motivează, care vor să realizeze ceva și să îi evit pe cei pentru care bătrânețea este un moment al plângerilor și pasivității. Încerc să fiu activă, să fiu activă social. Îmi place mult. Și chiar îi molipsesc și pe cei cu care lucrez. Nu suport să nu se întâmple nimic. Mă odihnesc mai mult decât înainte. Am învățat să-mi ascult corpul.

II. AMINTIRI CHEIE

Acum că ai schițat capitolele vieții tale, aș dori să te concentrezi pe câteva amintiri importante din povestea vieții tale.

Amintirea 1

Copilăria - eu și familia

Cea mai plăcută experiență din copilărie...jocurile cu tata. Aveam 3 sau 4 ani. Mama era o persoană strictă și exigentă. Tata era vesel. A fost mereu capabil să mă înveselească. Cred că m-a înțeles mai mult decât mama. De asemenea, eram mai dispusă să-i spun despre necazurile mele. Și, deși era rar acasă și petrecea puțin timp cu noi, avea mai multă răbdare.

Cea mai dificilă experiență din copilărie a fost un accident. Am căzut pe scări și mi-am rupt mâna. Nu voi uita niciodată cum mama plângea îngrozită pe holul spitalului. Spitalul mi-a lăsat o impresie teribilă. M-am temut atunci că aș putea muri. Azi râd, dar atunci am fost îngrozită.

Cred că, în copilărie, am fost mai fricoasă decât colegii mei. Am experimentat totul mult mai intens decât ei. Îmi amintesc că eram plângăcioasă. Mama mi-a amintit asta de multe ori. Mă numea mereu plângăcioasă. Dar îmi plăcea și să-mi imaginez tot felul de lucruri. Puteam să stau în camera mea ore întregi și să mă joc singură. Toată lumea era surprinsă că mă puteam juca singură.

Am fost un copil muncitor și am încercat întotdeauna să îndeplinesc așteptările celorlalți. Bănuiesc că eram un fel de „fată bună”. Am participat la piese de teatru la școală, îmi amintesc că am cântat în cor. Dacă aș putea schimba ceva, mi-aș dori să nu-mi fi făcut atâtea griji. Poate că mi-ar fi fost mai ușor să trăiesc. Astăzi nu cred că a meritat să trăiesc așa ceva.

Amintirea 2

Educație: școală – studiu

Mi-a plăcut foarte mult școala. În primii ani, am mers la școală într-un oraș vecin, pe jos. Îmi amintesc încă drumul spre școală. Mi-a plăcut să învăț. Mi-a plăcut să învăț despre lucruri noi. Am avut noroc cu profesorii. Au fost profesori adevărați, cum se spune. Aveau „chemare”. Și, deși au fost stricți și exigenți, m-au încurajat să lucrez. Eram foarte mândră când mă lăudau. Eram favorita lor. Mă plăceau foarte mult. Eram politicoasă, muncitoare și atenă. Nu-mi plăcea să trișez. Îmi amintesc că atunci când mi-am uitat tema sau desenul, am plâns și nu am vrut să intru în clasă. Părinții au fost, de asemenea, mulțumiți. Spuneau adesea că vor să învăț bine. Părinții erau săraci. Au vrut să primesc o educație și, prin urmare, nu aveam altă opțiune. Ce aș vrea să schimb? Nu știu, aș vrea să învăț multe, de exemplu, aș dori să știu limbi străine. Nu-mi amintesc prea multe din școală.

Amintirea 3

Profesia

Primul meu loc de muncă nu a fost locul de muncă ideal, dar am fost foarte mândră când am plecat să muncesc imediat după absolvire. În sfârșit, aveam primii mei bani. Am simțit că m-am maturizat, m-am simțit independentă. Am simțit că aceasta este o nouă etapă din viața mea. Chiar dacă primul meu loc de muncă a fost foarte stresant, eram foarte mândră. Am avut un manager exigent. Astăzi, când mă gândesc la munca mea, știu că am fost foarte implicată. Abia după pensionare am înțeles să fiu mai liniștită, nu mai trebuie să fac nimic, nu mă judecă nimeni, nu am nicio presiune. De ce sunt mândră? Probabil cel mai mult sunt mândră de faptul că eram un muncitor bun, poate chiar foarte bun. Nu mi-am dezamăgit niciodată angajatorii. Am primit chiar premii, bonusuri și distincții. Cred că aș putea să mă înțeleg și cu oamenii, sau așa mi s-a spus. Am fost deseori aleasă să conduc echipe. Am avut și roluri manageriale.

Amintirea 4

Familia mea, prietenii, cei dragi

În relații, prețuiesc cel mai mult loialitatea. Am avut norocul să am întotdeauna pe cineva pe care să-l pot numi prietenul meu. Nu toate relațiile din copilărie sau adolescență au supraviețuit până mai târziu. Dar s-a întâmplat să existe întotdeauna cineva apropiat la școală sau la facultate. Păstrez legătura cu unii dintre ei și astăzi. Nu îmi pot da seama dacă relațiile mele sunt diferite de cele ale altor persoane. Autenticitatea era importantă pentru mine, nu-mi plăcea să mă prefac sau să „pozez”. Când cineva m-a dezamăgit, mi-a trădat încrederea, am pus capăt acelei relații. Nu cred că sunt o persoană foarte sociabilă. De obicei, evitam jocurile gălăgioase. Dar mi-au plăcut întâlnirile mici. În relații, a fost foarte important pentru mine să-mi susțin prietenii. Mai mult decât să mă distrez împreună cu ei, mi-a plăcut să pot face ceva cu sau pentru prietenii mei. M-am bucurat de succesele lor și i-am ajutat să se ridice. Probabil cel mai dificil lucru este atunci când oamenii merg pe căi separate.

Amintirea 5

Lumea mea interioară: intimitate - hobby-uri - interese - vise

Abia acum, după pensionare, am timp pentru mine. Înainte, când copiii erau mici, eram ocupați tot timpul. Apoi viața profesională. S-a întâmplat cumva că mi s-au dat deseori niște sarcini suplimentare, am ocupat funcții manageriale.

Grădina mă ține ocupată acum. Nu m-am gândit niciodată că grădinăritul este potrivit pentru mine, dar îmi face mare plăcere. Mă odihnesc în grădină. Cred că după ani de muncă foarte intensă, acum grădina mă relaxează. În plus, grădina te solicită, necesită răbdare, regularitate și muncă persistentă. Efectele sunt vizibile numai după ani de îngrijire. Este o sarcină care necesită răbdare și perseverență. De asemenea, îmi place să citesc, să ascult muzică, îmi plac copiii și nepoții. O ajut pe fiica mea să își crească copiii.

III. TEMĂ

Privind la viața ta ca la o poveste cu capitole și scene care se extind în trecut și în viitorul imaginar, poți distinge o temă, o idee sau un gând care trece prin întreaga poveste? Care este?

Este foarte dificil să găsesc un leitmotiv.

Am încercat să duc cea mai bună viață, în armonie cu valorile mele, în armonie cu oamenii, activ. Desigur, am făcut greșeli, la fel ca toată lumea. Astăzi știu ce s-ar fi putut face diferit, dar nu știam la momentul respectiv. Cred că toată lumea face asta.